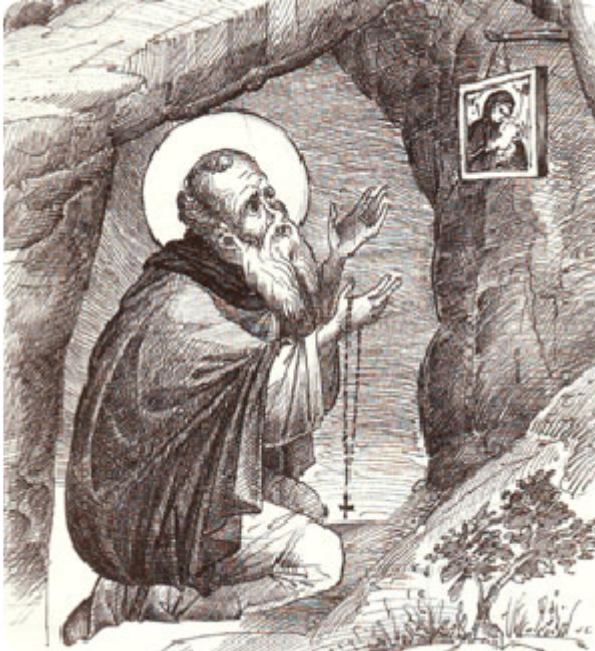

Η ασκητική μέθοδος στην Ορθοδοξία και οι Οικουμενικοί διάλογοι (Μέρος 4ο' τελευταίον)

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Απαραίτητη προϋπόθεση επιτυχίας των οικουμενικών διαλόγων η ορθόδοξη άσκηση

Τρίτον, θέλουμε να βοηθήσουμε όλους τους ανθρώπους καλής θελήσεως και προαιρέσεως να καταλάβουν ότι απαραίτητη προϋπόθεση, για να επιτύχουν κατά Θεόν οι οικουμενικοί διάλογοι, που διεξήχθησαν και διεξάγονται τα τελευταία εκατόν πενήντα (150) χρόνια παγκοσμίως, είναι οι συμμετέχοντες σ'αυτούς να έχουν την ορθόδοξη άσκηση, την προσωπική και συλλογική μετάνοια, αγρυπνία και προσευχή, δηλ. τα ουράνια θεϊκά χαρίσματα. Χωρίς αυτά δεν μπορούμε να θεολογήσουμε θεοπρεπώς, αγιοπνευματικώς, πατερικώς, αποστολικώς και προφητικώς.

Η παπική, βατικάνεια, νεοβαρλααμική λειτουργική ανανέωση και αναγέννηση

Δυστυχώς, οι σημερινοί οικουμενιστές θέλουν να ελαττώσουν την διάρκεια των ημερών των νηστειών η και να καταργήσουν παντελώς τη νηστεία, που επικρατεί στην Ορθόδοξη Εκκλησία, να μειώσουν τις ώρες των ιερών ακολουθιών και των μυστηρίων, να κάνουν κάθαρση των λειτουργικών μας κειμένων, αφαιρώντας κάθε προσβλητική αναφορά στους αιρετικούς και τους ετεροθρήσκους, εφαρμόζοντας

την παπικού τύπου, βατικάνεια, νεοβαρλααμική «λειτουργική ανανέωση και αναγέννηση», η οποία αποτελεί πραγματική τορπίλη στα θεμέλια της ασκητικότητας της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Ειρήσθω εν παρόδω ότι ανανέωση, αναγέννηση και κάθαρση δεν χρειάζονται επ' ουδενί λόγω οι ιερές ακολουθίες και τα ιερά κείμενα της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Ανανέωση, αναγέννηση και κάθαρση χρειαζόμαστε πρώτ'άπ'όλα εμείς, οι κληρικοί και οι λαϊκοί, εφαρμόζοντας πρακτικώς στους εαυτούς μας την αγιοπατερική μέθοδο της καθάρσεως από τα πάθη, του φωτισμού και της κατά χάριν θεώσεώς μας, με την οποία έπειτα θα καταστούμε ικανοί να κατανοήσουμε και να βιώσουμε τις ιερές ακολουθίες και τα λειτουργικά μας κείμενα[1].

Έλλειψη ασκητικότητας στους διαλόγους

Οι συμμετέχοντες εκ της Ορθοδόξου πλευράς κληρικοί και λαϊκοί στους οικουμενικούς διαλόγους με τους αιρετικούς παπικούς, προτεστάντες και μονοφυσίτες και με τους αλλοθρήσκους μουσουλμάνους και εβραίους δυστυχώς δεν τηρούν την βασική προϋπόθεση της προσωπικής ασκήσεως, εφ'όσον, όπως είναι γνωστό, ο διάλογος δεν γίνεται για την μαρτυρία της Ορθοδόξου πίστεως, αλλά για την καλοπέραση με τα συχνά ταξίδια, τη διαμονή σε πολυτελή ξενοδοχεία, τη μετακίνηση με πολυτελή αυτοκίνητα, την κατάργηση της νηστείας και την αντικατάστασή της με την πολυφαγία και την καλοφαγία και την διοργάνωση των συνεδρίων σε εξωτικά τουριστικά θέρετρα ανά τον κόσμο.

Το λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών» (Π.Σ.Ε.)

Το ίδιο σκηνικό είχαμε και στην πρόσφατη 10η Γενική Συνέλευση στο Μπουσάν της Κορέας (30 Οκτωβρίου - 8 Νοεμβρίου 2013) του προωθημένου οργάνου της παναιρέσεως του οικουμενισμού, του παμπροτεστάντικού λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου των Εκκλησιών» (Π.Σ.Ε.), το οποίο στην ουσία είναι Παγκόσμιο Συνονθύλευμα των Αιρέσεων και του ΠΣΕυδους, όπου οι Ορθόδοξοι εκπρόσωποι κατεπάτησαν για μία ακόμη φορά τους Ιερούς Κανόνες της Ορθοδόξου Εκκλησίας, συμπροσευχόμενοι αντικανονικώς με την πανσερπία των αιρέσεων[2], και καταπροδίδοντας την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία, απαγγέλλοντας και αποδεχόμενοι όχι το καθιερωμένο υπό τις Α και Β Άγιες και Οικουμενικές Συνόδους Σύμβολο της Πίστεως, αλλά το νεόφερτο οικουμενιστικό κατασκεύασμα του Συμβόλου της Πίστεως του λεγομένου «Παγκοσμίου Συμβουλίου των Εκκλησιών»[3].

Η Ορθόδοξη πρακτική

Όλα τα παραπάνω έρχονται σε σφοδρή σύγκρουση με το πνεύμα του Ευαγγελίου και των αγίων Πατέρων. Το δοξαστικό των αίνων του όρθρου της Ε Κυριακής των

Νηστειών λέει : «Ουκ ἔστιν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρώσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ ἀσκήσις συν ἁγιασμῷ». Ο Απ. Παῦλος νουθετεῖ τὸν Απ. Τιμόθεο : «Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ»[4]. Δὲν τοῦ λέει «καλοπέρασον» με γλέντια καὶ διασκεδάσεις, ἀλλὰ «κακοπάθησον». Τέλος, ἀπὸ τοὺς ἁγίους Πατέρες ἐνθυμούμαστε τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμά, ἀρχιεπίσκοπο Θεσ/κης, τὸν κήρυκα τῆς Χάριτος καὶ θεατοῦ τοῦ ἀκτίστου Φωτός, ὁ ὁποῖος διαλέχθηκε με τοὺς Μουσουλμάνους Τούρκους, ὄχι καθήμενος σε γραφεῖα, στρογγυλές τράπεζες καὶ πολυθρόνες, ἀλλὰ εὐρισκόμενος ἐν αἰχμαλωσίᾳ, πράγμα τὸ ὁποῖο δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν Ὁρθόδοξη πίστη με θάρρος καὶ παρρησία[5].

Το ἀποτέλεσμα τῆς περιθωριοποιήσεως τῆς ἀσκητικότητος τῆς Ἐκκλησίας

Το ἀποτέλεσμα τῆς περιθωριοποιήσεως τῆς ἀσκητικότητος τῆς Ἐκκλησίας ἐκ μέρους τῶν οἰκουμενιστῶν φαίνεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι, ἐνῶ ἐπὶ ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια διεξάγονται διάλογοι με τοὺς αἰρετικούς καὶ τοὺς ἑτεροδόξους, ἐν τούτοις οἱ οἰκουμενιστές δὲν ἔχουν καταφέρει νὰ μεταστρέψουν στὴν Ὁρθοδοξία οὔτε ἓνα αἰρετικό ἢ ἀλλόθρησκο, ἐφόσον αὐτοὶ (οἱ αἰρετικοὶ καὶ ἑτερόδοξοι) δὲν παραδειγματίζονται ἀπὸ τὴν βιωματικὴ ἐμπειρία, τὴν ἀσκήση καὶ τὸν ἁγιασμό τῶν Ὁρθοδόξων.

π. Δημήτριος Στανιλοάε : «Για ἓνα Ὁρθόδοξο Οἰκουμενισμό»

Ὅσοι, λοιπόν, ποθοῦν ἓνα ὀρθόδοξο οἰκουμενισμό, δηλ. τὴν ἁγία οἰκουμενικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πού ἐδράζεται στὴν Ἁγία Τριάδα καὶ στὸν Θεάνθρωπο Χριστό, ἀς μελετήσουν με προσευχή, χωρὶς μισαλλοδοξία, φονταμενταλισμό καὶ μικροπρέπεια, τὸ βιβλίο τοῦ μακαριστοῦ ὀρθοδόξου ρουμάνου θεολόγου π. Δημητρίου Στανιλοάε «Για ἓνα Ὁρθόδοξο Οἰκουμενισμό»[6], ὅπου περίπου λέει καὶ τὰ ἀκόλουθα :

Ἀν πράγματι οἱ Χριστιανοὶ ὅλων τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν σχισμάτων, οἱ οἰκουμενιστές ὅλων τῶν θρησκειῶν ὅλου τοῦ πλανήτη γῆ, καὶ οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, οἰκουμενιστές καὶ ἀντιοικουμενιστές, παγκοσμιοποιητές καὶ ἀντιπαγκοσμιοποιητές, θέλουν νὰ ἐνωθοῦν σὲ μία ἐν Χριστῷ ποίμνη, πρέπει νὰ συμφωνήσουν στα ἐξῆς :

Οἱ τρεῖς προϋποθέσεις γιὰ Ὁρθόδοξη ἔνωση

Πρώτον: Να έχουν ενότητα και συμφωνία στα άγια δόγματα και τους ιερούς Κανόνες της Ορθόδοξου Εκκλησίας, όχι μόνο διανοητικώς, αλλά και βιωματικώς, εμπειρικώς και αγιοκαθολικώς.

Δεύτερον: Να έχουν ενότητα και συμφωνία στα θέματα της Θείας Λατρείας και των ιερών Μυστηρίων της Ορθόδοξου Εκκλησίας.

Και τρίτον: Να έχουν ενότητα και συμφωνία στο συνοδικό σύστημα διοικήσεως της Ορθόδοξου Εκκλησίας, αφού απορρίψουν πρωτεία εξουσίας, αλάθητα, ιστορικά ψεύδη, αιρέσεις προσωπικές και συλλογικές.

Νομίζω, συνεχίζει ο π. Δημήτριος Στανιλοάε, ότι πρέπει οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί και ιδίως οι Ορθόδοξοι θεολόγοι να μιλήσουμε και να ομολογήσουμε την αλήθεια, «αληθεύοντες εν αγάπη και αγαπώντες εν αληθεία»[7], και, αν χρειαστεί, να μαρτυρήσουμε γι'αυτήν, αν ο Χριστός μας καλέσει και αν είμαστε άξιοι να λάβουμε μαρτυρική θεϊκή Χάρι από την Ορθόδοξη Εκκλησία.

Ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ

Πιστεύω και συμφωνώ, επισημαίνει ο π. Δημήτριος Στανιλοάε, με τον σύγχρονό μας Ορθόδοξο θεολόγο του 20ου αιώ., τον Ρώσο της Διασποράς, π. Γεώργιο Φλωρόφσκυ, κορυφαίο ομολογητή της Ορθοδοξίας, ο οποίος λέει :

«Σαν μέλος και ιερέυς της Ορθόδοξου Εκκλησίας πιστεύω ότι η Εκκλησία, μέσα στην οποία βαπτίσθηκα και ανατράφηκα, είναι η Εκκλησία, η αληθινή Εκκλησία, η μόνη αληθινή Εκκλησία. Και το πιστεύω για πολλούς λόγους : Ένεκα της προσωπικής πεποιθήσεως και ένεκα της εσωτάτης βεβαιώσεως του Αγίου Πνεύματος, που πνέει στα μυστήρια της Εκκλησίας και ένεκα των όσων είναι δυνατόν να γνωρίζω από την Αγία Γραφή και από την καθολική (ορθόδοξη) παράδοση της Εκκλησίας. Είμαι υποχρεωμένος, λοιπόν, να θεωρώ όλες τις υπόλοιπες χριστιανικές «εκκλησίες» ως ελαττωματικές και σε πολλές περιπτώσεις μπορώ να προσδιορίσω αυτές τις ελλείψεις των άλλων «εκκλησιών» με απόλυτη ακρίβεια. Γι'αυτό, λοιπόν, η ένωση των Χριστιανών, γιά'μένα, σημαίνει ακριβώς την παγκόσμια επιστροφή στην Ορθοδοξία. Δεν έχω καμμία απολύτως ομολογιακή πεποίθηση η πεποίθησίς μου ανήκει αποκλειστικά στην Una Sancta, στην Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία», την Ορθοδοξία[8].

Ο καθένας μας, λοιπόν, αναγινώσκοντας το θεολογικό αυτό δοκίμιο, ας κάνει την επιλογή του. Δεν κάνουμε προπαγάνδα, ούτε πλύση εγκεφάλου, ούτε είμαστε γραφικοί, ούτε μισαλλόδοξοι, ούτε φονταμενταλιστές, ούτε οικουμενιστές, ούτε ζηλωτές παλαιοημερολογίτες. Ομολογούμε απλώς την Ορθόδοξη πίστη και ζωή,

«αληθεύοντες εν αγάπη και αγαπώντες εν αληθεία»[9].

[1] Το μεγαλείο της Θείας Λατρείας· Παράδοση η ανανέωση; Πρακτικά Α Λειτουργικού Συνεδρίου, 27 Φεβρουαρίου - 1 Μαρτίου 2002, Αίθουσα τελετών Α.Π.Θ., Εταιρεία Ορθοδόξων Σπουδών, Θεοδομία Δ1-3 (Ιανουάριος-Σεπτέμβριος 2002).

[2] <http://www.amen.gr/article15762>.

[3] <https://www.oikoumene.org/en/resources/documents/assembly/2013-busan/adopted-documents-statements/unity-statement>,

[4] Β Τιμ. 2, 3.

[5] ΑΓΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ, Κείμενα αιχμαλωσίας, Επιστολή προς την εαυτού Εκκλησίαν και Διάλεξις προς Χιόνας, εκδ. Γρηγόριος ο Παλαμάς, ΕΠΕ, τ. 7, Θεσ/κη 1987, σσ. 160-225.

[6] π. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΑΝΙΛΟΑΕ, Για ένα Ορθόδοξο Οικουμενισμό, εκδ. Άθως-Αθανάσιος Σταμούλης, Πειραιεύς 1976.

[7] Β Ίω. 1, 3 και Γ Ίω. 3.

[8] π. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΛΩΡΟΦΣΚΥ, Θέματα Ορθόδοξου Θεολογίας, εκδ. Άρτος Ζωής, Αθήνα 1989, σ. 219.

[9] Β Ίω. 1, 3 και Γ Ίω. 3. Σχετική βιβλιογραφία για το θέμα βλ. ΑΡΧΙΜ. ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΣΑΧΑΡΩΦ, Άσκησις και θεωρία και Το μυστήριο της χριστιανικής ζωής, εκδ. Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας 1996 και 2010. Επίσης, βλ. ΘΕΟΔΩΡΑ ΧΑΜΠΑΚΗ, ηγουμένη Ι. Μ. Οσίου Θεοδοσίου, Γεροντικών· Σταλαγματιές από την πατερική σοφία, εκδ. Ζ (7η), Ορθόδοξη Χριστιανική Αδελφότης 'Λυδία', Θεσ/κη 1989 και τέλος Οικουμενισμός : Γένεση-Προσδοκίες-Διαψεύσεις, Πρακτικά διορθόδοξου επιστημονικού συνεδρίου, Αίθουσα τελετών Α.Π.Θ., 20/24-9-2004, τ. Α, Β .

πρωτοπρεσβ. π. Άγγελος Αγγελακόπουλο εφημ. Ι. Ν. Αγίας Παρασκευής Νέας Καλλιπόλεως Πειραιώς

[Η ασκητική μέθοδος στην Ορθοδοξία και οι Οικουμενικοί Διάλογοι \(μέρος 1ο\)](#)

[Η ασκητική μέθοδος στην Ορθοδοξία και οι Οικουμενικοί Διάλογοι \(μέρος 2ο\)](#)

[Η ασκητική μέθοδος στην Ορθοδοξία και οι Οικουμενικοί Διάλογοι \(μέρος 3ο\)](#)

Πηγή: impantokratoros.gr